

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. София, 12.07.2021 година

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на деветнадесети февруари две хиляди двадесет и първа година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Биляна Чочева
ЧЛЕНОВЕ: Петя Шишкова
Димитрина Ангелова

при секретар Илияна Рангелова и в присъствието на прокурора от ВКП Галина Стоянова, като изслуша докладваното от съдията Шишкова КНД № 45/21 г. по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по повод на постъпила касационна жалба и допълнение към нея от защитника на подсъдимия А. С. Н. срещу присъда № 6 от 18.08.20 г., постановена по ВНОХД № 13/2020 г. на Апелативен съд – гр. Пловдив, с която е отменена присъда № 8/08.10.19 г. по НОХД № 25/19 г. на Смолянския окръжен съд, и подсъдимият е признат за виновен в това, че на 08.08.17 г. в землището на [населено място], обл.С., умишлено умъртвил А. А. Н., като убийството е извършено по особено мъчителен за убития начин и с особена жестокост, и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3, вр. чл.115 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от седемнадесет години при първоначален „строг“ режим.

В жалбата се релевират и трите касационни основания по чл.348, ал.1 от НПК. Защитникът счита, че присъдата е постановена при непълнота на доказателствата, тъй като не е изследвана, респективно изключена, възможността пострадалият да е получил увреждания в по-ранен момент по различен начин или да е имал хронични заболявания, довели до смъртта му. Като съществени процесуални нарушения се сочат ползването на протоколи за следствени действия, извършени в отсъствие на защитник, както и на доказателствени материали, които не са надлежно приобщени, игнорирането на заключението на СМЕ досежно несъответствието между поведението на пострадалия при напускане на медицинския център и уврежданията, които съдът е приел, че е имал в този момент, надхвърлянето на фактическите рамки на обвинението чрез разсъждения за случилото се при прибирането на подсъдимия и пострадалия във фургона им, безкритичното кредитиране и неточно интерпретиране на показанията на заинтересовани свидетели-очевидци, без да се държи сметка за противоречията в тях. В резултат, според защитникът, материалният закон е приложен неправилно, защото невинно лице е осъдено. Като доводи в подкрепа на алтернативното искане за намаляване на наказанието, са изтъкнати чистото съдебно минало, семейното положение на подсъдимия, трудовата му ангажираност и факта, че двукратно е повикал помощ за пострадалия.

Подсъдимият също е заявил писмено искането си за отмяна на присъдата и оправдаване или връщане на делото за ново разглеждане. Аргументира се с нарушено право на щита с оглед упражнено насилие и фалшифициране на

доказателства на досъдебното производство, и отказ да му бъде предоставена възможност да даде обяснения пред съда. Счита, че за да постанови обжалваната присъда, съдът незаконосъобразно е ползвал показанията на полицейски служители, свидетели без лични възприятия, и протоколи от следствени действия, осъществени без участието на защитник. Предоставя копия от протоколи, за които твърди, че подписът не е негов и сравнителен материал за установяване на това обстоятелство.

На основание чл.351, ал.4 от НПК повереникът на частните обвинители е представил възражение /озаглавено писмени бележки/ с изложени съображения в подкрепа на постановената присъда. Намира жалбата за неоснователна, а в частта с оплаквания за необоснованост - за недопустима.

В съдебно заседание защитникът и подсъдимият поддържат жалбата по изложените в нея съображения.

Представителят на ВКП намира касационната жалба за неоснователна и моли въззивната присъда да бъде оставена в сила.

Повереникът на частните обвинители счита присъдата за правилна и законосъобразна, а жалбата за недопустима с оглед оплакванията за необоснованост, които не са предмет на касационната проверка, както и поради идентичното ѝ съдържание с въззивната жалба, на която вече е отговорено.

В последната си дума подсъдимият Н. настоява делото да се върне за ново разглеждане, за да се изяснят релевантните обстоятелства.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

Присъдата следва да бъде оставена в сила.

Твърдението, че вътрешното убеждение на решаващия състав почива на доказателства и доказателствени средства, които не са събрани и проверени по реда на НПК не кореспондира с материалите по делото. Конкретно оплакване визира нарушение на разпоредбата на чл.373, ал.1 от НПК. Първата инстанция е провела съкратено съдебно следствие по реда на гл. XXVII от НПК, като на основание чл.371, т.1 от НПК страните са дали съгласие да не бъде провеждан разпит на свидетелите Р. Н., Ж. Т., Н. Н., А. Н., А. Н. и М., както и на вещите лица Д. Д., изготвил СМЕ на веществени доказателства, и Б. М. и Г. К., изготвили химическата и токсикологична експертиза, а съдът е одобрил изразеното съгласие, като правилно е преценил, че действията по разследването са извършени при условията и по реда на НПК. Протоколите за разпит на посочените свидетели и заключенията на вещите лица са надлежно приобщени. Прочитането на свидетелските показания е отразено в протокола от проведеното на 08.10.2019г. открито съдебно заседание /в края на л.171 и началото на л.172 от съдебното дело/. Всички писмени доказателства от досъдебното производство са приети и прочетени непосредствено преди приключване на съдебното следствие /л.178/. Не е съществувала необходимост от подробното им изброяване при отсъствие на спор по допустимостта им. Към така приобщените материали следва да бъдат отнесени и двете заключения. Независимо че не представляват писмено доказателство, редът за прочитането им е идентичен – чл.283 от НПК, и съдът го е спазил.

Обсъждането на възражението за нарушено право на защита, чрез позоваване на обяснения, каквито Н. не е давал в качеството на обвиняем, както и на протоколи от следствени действия, осъществени без участието на защитник, е безпредметно. Внимателното запознаване с мотивите към въззивната присъда показва, че макар и по други съображения /изменение на обвинението/, съдът е изключил въпросните обяснения от доказателствения материал. Отказал е да

ползва и резултатите от осъществения следствен експеримент, именно заради отсъствието на защитник /стр.23 от мотивите към въззивната присъда/.

Достатъчно аргументирано са отхвърлени и исканията за събиране на допълнителни доказателства, касаещи минали заболявания на пострадалия и възможността да е получил уврежданията по-рано, докато в продължение на дни е бил в състояние на алкохолно опиянение. Съдът е съобразил изцяло заключението на вещите лица, според което А. Н. е страдал от цирроза, но тя е била без усложнения и няма отношение към настъпването на смъртта. Други здравословни проблеми не са открити. Експертните заключения са кредитирани и по отношение на обстоятелството, че констатираните увреждания са причинени „едномоментно“, в кратък период от време, и не датират от предишни дни. Освен че вещите лица са изложили писмено това свое становище, то изрично е обсъждано и защитено в хода на съдебното следствие. Прието е без страните да го оспорят.

Съдът е отговорил подробно и логично на поставения въпрос за заинтересованост на свидетелите, които според защитника се опитват да омаловажат факта, че лично са осъществили престъпление по чл.139 от НК. В мотивите към присъдата е изтъкнато, че единственият свидетел, присъствал в продължение на почти целия побой е Н. З.. С оглед детската му възраст и физическите данни на извършителя, той обективно не би могъл да го възпре, още по-малко без опасност за себе си. По отношение на останалите трима очевидци – З. Р., И. А. и С. А., съдът не е констатирал бездействие, а напротив, че са настоявали подсъдимия да престане с ударите, и когато е проявил агресия и към тях, незабавно са потърсили помощ на тел.112.

Надлежно са анализирани противоречията относно възможността състоянието на пострадалия след напускане на медицинския център. Законосъобразно е обоснован изводът, че те се дължат на невъзможността за еднозначен отговор, тъй като, от една страна не се е налагало Н. да ползва носилка или количка, нито да бъде носен, но от друга, не е било възможно да се придвижва без чужда помощ.

ВКС не констатира явна несправедливост на наложеното наказание. Апелативният съд е обсъдил всички относими данни за деянието и дееца, включително и изтъкнатите в жалбата, при което е определил най-лекото по вид наказание, при това в размер, по-нисък от средния. При наличието на безспорно установени отегчаващи вината обстоятелства, допълнителното намаляване на наказанието би било проява на необосновано снизхождение.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И:

Оставя в сила присъда № 6 от 18.08.20 г. по ВНОХД № 13/2020 г. на Апелативен съд – гр. Пловдив.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.